

[Poul Sørensen.]

Her var der dog ellers en situation, der var oplagt til at søge tanken ført ud i livet. Jeg beder det høje ting og offentligheden forstå, at for det konservative folkeparti er voldgiftstanken ikke blot et middel, der vil være godt anvendeligt til at løse den rent øjeblikkelige situation. Når vi efter disse måneder alvorligt skal drøfte, hvorledes arbejdsmarkedets forhold i fremtiden skal lægges til rette, vil det på ny være vort standpunkt, at lovgivningsmagten åbent udtaler sig for, at stridigheder kan afgøres gennem en voldgift, som udelukker arbejdskampe og øver ret og skel til begge sider. Helst så vi naturligvis, at arbejderne og arbejdsgiverne selv inddrog voldgiftstanken som en bestanddel af deres indbyrdes aftaler; det er jo allerede forsøgt på visse sekundære områder. Jeg anerkender fuldt ud den betragtning, at det vil være det lykkeligste for alle i vort land, om parterne selv var i stand til at klare problemerne; men kan de ikke det, må statsmagten sikre befolkningen imod at blive bragt i en situation som den, vi har oplevet gennem disse sidste uger.

Jeg har under tidligere debatter understreget, hvad også afdøde statsminister H. C. Hansen engang meget stærkt gjorde opmærksom på, at der findes en stor tredjepart i vort land, en betydelig befolkningsgruppe, som står uden for arbejderne og arbejdsgivernes rækker, men som meget ofte kommer til at undgå de for arbejdskampene og deres følger. For det konservative folkeparti er det meget magtpåliggende, ja, helt afgørende, at denne befolkningsgruppe ikke bliver overset. Måske lykkes det i nattens løb at bringe fred til land og by; men er der nogen, som tvivler på, at det bliver en dyrekøbt fred?

Når man tænker på de skader, som i disse måneder er forvoldt i vort økonomiske liv, skader, som kunne være undgået eller begrænset, hvis landet havde haft en fast og myndig ledelse, er det unægtelig med bekymring, man tænker på, at de store og alvorlige beslutninger, som det snart kan blive nødvendigt at træffe, skal træffes af denne svage regering. Inden folketinget tager ferie, vil der blive lejlighed til at drøfte disse ting, men jeg har ikke villet undlade at gøre opmærksom på, at der er

en nær forbindelse mellem de problemer, vi i aften skal tage stilling til, og de problemer, som vil møde os senest til efteråret.

Baunsgaard: Folketinget står i dag i den situation at skulle tage stilling til afblæsning af en konflikt, hvis meningsløshed er åbenbar for de fleste. At folketinget må gribe ind, således som situationen er låst fast, kan ingen være i tvivl om, og de, der i dag vil anfægte folketingets ret og dets pligt til at gribe ind, gør det ud fra motiver, som intet har med hensynet til befolkningens og samfundets trivsel at gøre; de må have andre ønsker end det at skabe ordnede forhold på arbejdsmarkedet. At forholdene er således, at folketingets indgriben ikke kan siges at være uden betydelige komplikationer, skyldes det forløb, som hele overenskomstssituationen har haft denne gang.

Jeg bemærkede, at den højtærede arbejdsminister anerkendte den forhandlingsvilje, som arbejdsmarkedets to parter havde udvist daglig gennem mere end et halvt år. Uden at have mulighed for at kontrollere, hvorvidt denne anerkendelse er berettiget eller ej, anser jeg det rent umiddelbart for rigtigt, at der har været vist forhandlingsvilje. Det må så blot med beklagelse konstateres, at evnerne ikke tilnærmelsesvis har været til stede i samme omfang.

Jeg tror ikke, der i dag uden for de egentlige forhandlingslederens egen kreds er mennesker i Danmark, der kan begribe, at overenskomstforhandlinger kan føres gennem mere end et halvt år, uden at man har evnet at finde hinanden. Jeg tror ikke, der i dag findes nogen, som vil anerkende rimeligheden af et sådant system. Man skulle ikke synes, det var så vanskeligt, som de to parter har gjort det til. For alle overenskomstområderne gælder det, at man gensidig kender hinandens vilkår og muligheder så tilstrækkeligt, at man ikke skulle behøve at bruge et halvt år til at arbejde sig frem til det tidspunkt, da man først rigtig for alvor tager fat på den løsning, som man siden starten af forhandlingerne har vidst skulle komme inden foråret. Det må derfor med beklagelse siges, at har vilje til forhandling været til stede, så har evnen til at skabe fornuftige resultater til gengæld manglet.

De to parter på arbejdsmarkedet har